

[Kaj Andresen.]

af en øget privat opsparing, men udtaler betænkeligheder ved at fortsætte skattebegunstigelsesvejen for at fremme den. Jeg forstår disse betænkeligheder. Vi har jo sådanne ordninger, men jeg synes ikke, man kan sige, at resultaterne af dem har været imponerende. Præmieopsparingen gav det sidste år, den eksisterede, 1959-60, 108 mill. kr. mod en præmie på 16,3 mill. kr., ungdomsopsparingen på 1 år ca. 60 mill. kr. med et alternativ i skat på 15 mill. kr., kapitalbindingen har for de 2 år, den har været gældende, givet et indestående på i alt 130 mill. kr. Skattelettelsen herfor har vel været mindst 25 mill. kr. Om den sidste må man desuden gøre opmærksom på, at kun en del af beløbet er egentlig nyopsparing. De her nævnte opsparingsformer har alle den skavank, at opsparingsinteressen væsentligt begrænser sig til årets sidste måned, når selvangivelsen står for døren.

Det ville være ønskeligt med foranstaltninger, der fremmer en mere jævn og stadig opsparing, sådan som det f. eks. er tilfældet med indekskontrakterne; det ville vel være muligt også over for andre former for opsparing at videreføre ideen fra indekskontrakterne med en sikring af værdifastheden for de opsparede midler, især når det gælder mere langsigtet opsparing. Endelig ville jeg også tro, at en udbygning af de opsparingskampagner og det oplysningsarbejde, der allerede er i gang fra pengeinstitutternes side, også skulle kunne medvirke til at fremme opsparingslysten, for selv uden skattebegunstigelser er det i dag godt betalt at spare. En kombination af offentlig og privat opsparing er, tror jeg, den rigtige forudsætning for at opfylde de nødvendige investeringskrav her i landet.

Det foreliggende budget er lagt således, at det efter mit skøn vil kunne medvirke hertil, og på mit partis vegne anbefaler jeg forslaget til finanslov for finansåret 1962-63.

Damsgaard: Der er ét ord, jeg især savner i den højtærede finansministers fremsættelse af finanslovsforslaget for 1962-63, og som forslagets indhold ej heller er udtryk for, og det er „besparelser“, men det savner jeg også stærkt, og jeg tror, der er mange skatteydere, der er enige med mig i, at det

er et savn, at finansministeren ikke har hæftet sig mere ved det.

Udgifterne øges med ½ milliard kr., indtægterne med knap 1 milliard kr. — der er flugt over feltet; men bekymrer denne voldsomme udvikling dog slet ikke finansministeren? At det skulle være så, fremgår i hvert fald ikke af ministerens fremsættelse.

Det vil naturligvis ikke kunne undgås, at denne finanslovdebat bliver præget af udviklingen og debatten omkring de afgiftslove, som regeringen på så spinkelt grundlag gennemførte mindre end 3 uger før fremsættelsen af det foreliggende finanslovsforslag, for både afgiftslovene og finanslovsforslaget er jo hver for sig brudstykker, hvorigennem regeringen tilsyneladende søger at samle sig en økonomisk politik.

Jeg skal ikke nægte, at mit parti havde foretrukket, at sammenhængen — eller for at bruge et udtryk, der dog ellers falder regeringspartiernes talsmænd så let på tungen: „samordningen“ — mellem disse brudstykker havde været anderledes fremtrædende, og at spørgsmålet om disse afgiftsforhøjelsers nødvendighed var indgået i en samlet vurdering af den økonomiske udvikling i vort land og af den økonomiske politik, som regeringen agter at føre. Men som bekendt ønsker regeringen det ikke så.

Vi har nu fået det andet brudstykke, og forstod jeg den højtærede finansminister ret, så kan der, som ministeren udtrykte det i fremsættelsen, „måske om ikke så længe blive mere anledning“ til at drøfte den private opsparings vilkår. Om da den diskussion om udformningen af beskatningen i forbindelse med forårets udskrivningslov, som den højtærede minister henviste til, skal være fjerde eller femte brudstykke, får jo så tiden vise.

Men bag alle disse brudstykker, ja, vel bag tidens aktuelle økonomisk-politiske diskussioner i det hele taget ligger den økonomiske udvikling, som forårets indkomstforøgelser satte i gang. Det var den, som lå bag regeringens afgiftsforhøjelser, og synspunktet var vel dette, at eftersom befolkningens pengeindkomster i regeringens vurdering var øget stærkere, end stigningen i produktion og produktivitet kunne bære, måtte staten være den eneste rette vogter af de for mange penge.